

בזה, וזכרנו לפי מה שמעתיק בארובה דברי השו"י כה"ג חלק אור"ח סימן תנ"א בהגהות ב"י אות ל' לענין כלי פארזילוי עיי"ש, והכ"ח העירנו ג"כ מודברי ה"ד אפרים ר"ס ק"ב בשם שו"ת יעב"ז עיי"ש, והדברים עתיקים.

בעירי בזמננו, שהיו קלקולו, כי מגדל מה שכתבו בפוסק"י לענין עגס הדין, הנני רואה בזה פריקת עול ופריצת גדר לחומר דפסח שהיתה עד היום אלל ההמון עס. ועיין בשו"ת יד אליעזר להגות הפעם ר' אליעזר הלוי זל"ל מווי"ג סימן ל"א, שמתוך דבריו יש סמוכין להכניס המקלין

סימן ג'

ח"מ תרפ"ב.

לכבוד הרה"ג שליט"א.

מה שדרש ממני לעיין בדבר איש אחר הפשי ממש (קאמוניסט) ואיני הושש ב"ס לתורתנו הק', ודרבם שנושאים נשים רק לפי חוקי הממשלה (גראודאנסקי בראק), וכן עשה הוא, וחי עמה בדרך איש ואשתו, רק בני משפחתו הרבו דברים עמו שישא אותה כרת משה וישראל, וכאשר הוא נחפו דרברו, רוצה לייאנה בחול המועד דוקא, שנוסע דמקום שירא שם לייאנה כרת, לפי החוק שלהם, אי שרי למועבד הכי?

על הראשונות ולשא אותה כדן תורה, כדת משה וישראל, בודאי היתה אללו הנשואין שמה גדולה, ולכן אף שעדיין עומד בזמרו ומכניסה לחופה כדת רק ברעון קרוביו ובני משפחתו, ח"ן להגשיח אל דעתו ורעונו הפרטי, שבטלה דעתו אלל כל על השלמים ההולכים בתורת ה', דנשואין נחשב לנו לשמה אף בחופן בזה, אף שהוא הולך משכוס, דמה שהוא חי עמה מוקדם בקרוב צטר, באיסור, אינו מגרע כלום שמתה הנשואין הנוכחי [לפי האמת] דנשואין הם עיקר השמחה, ואף בחופן כזה אסרה שמתנו ה"ל ישא במועד.

ראחר (שי"ג) דבר מפורש לדין זה, כדי שלא יהיה בלב כח"ר שום פקפוק ע"ז, מלאחי לי ה"ל חבר בזה, להגותו צעל פרמ"ג על דור"ח סימן תקמ"ו ס"ק ג', בא"ח, שדברו תמיד לקר באתרים וז"ל פשיטא לי אירסה צביאה אסור להגשא, מיבעיא לי נשאת נכנסה לחופה ולא בצעלה ויגרשם מהו שיהא מותר להחזירה, ד"ל שמהה היא לו עכ"ל ולפענ"ד רש לאמר בזה, דבש"ס קדושין דף יו"ד ע"א איבעיא להו ביאה אירוסין עשה או נשואין עשה, ולא נפשעה ודעת הרמב"ם ז"ל דביאה אירוסין עשה עיין להר"מ פ"י מהלכות אשות הלכה א' עיי"ש, וכן אם אירס אשה צביאה, קודם וי"ט (אף שמכין אותו מכות מרדות כמבואר בש"ס וברמב"ם) אסור לישאה במועד, משום דאף דבעל אותה, מ"מ נחשב הנשואין לשמה, רק חקק, היכא דנכנסה לחופה ולא בצעלה ויגרשה, אפשר דאף דנחשבת לאשתו ממש ע"י כניסתו לחופה, מ"מ לא דמי למחזיר גרושתו, נחשב לו הכניסה השניה לשמה משום חיבת ביאה, וגם זה אסור במועד, משום דאין עש"בין וכו'.

מ"ב לפענ"ד, ע"כ כל פנים אמתו רואים מדברי הרמ"א דהיכא דנשואין דאירסה צביאה [בעדים] מ"מ הנשואין שאחריהם נחשבין לשמה ופשיטא לו שצרכין במועד, כל שכן בני"ד שמוי ואל דמי כלל למחזיר גרושתו משנשאת דמותו במועד. כנלפענ"ד, ואין אמתו אחראין עליהם.

ר"א נעלם מכת"ר מה שמבואר בש"ס ופוסקים דאין נושאים נשים במועד, דאין מערבין שמה בשמחה, ויש מי שסבירים דנשאת נשים במועד הוא אסור דאורייתא, ואפילו נשואין בלא סעודה אסור, עיין בסור וש"ע אור"ח סימן תקמ"ו. רק חולא דכת"ר הוא מזה שמופוש במשנה מ"ק וש"ע סס, דמותר להחזיר גרושתו בחול המועד, ופורש"י ח"ל, דלמי שמהה כל כך" וכן הוא בירושלמי, אבל מחזיר הוא א"ת גרושתו מפני שאינו שמהה הוא לו עכ"ל. וכיין שהאים הלוי חי עמה כדרך איש ואשתו, אפילו בלא נשואין, ח"ן כהן שום שמהה, והוי כמו מחזיר גרושתו שמתה לישאה בחול המועד.

ידע נח כת"ר שירא אכני להמנות בצריותא דה, בדבר שמופוש לאיסר במשנה דמוע"ק דף ח' ע"ב ח"ן נשואין נשים במועד לא בחולות ולא חלילות, ודי לנו במה שמופוש ע"ז בעפשתו לגבב היתרים בזמנ"ז בדברים המפורשים בראשונות וקדמונים לאיסור, בסברות כרסיות, לא כן בדבר המפורש במשנה לאיסור, ולא מוצר בפוסקים ובש"ע לחלק בין הנושאים ח"ו להקל בזה, אף שיש לדידס לכתן ולכתן כפי שכלנו ורעונו, ואין לחדש שום דבר בלא ראייה נחת, הגע בעלמך, מי שהוא חפשי גמור, ומביא את המזונות, ואינו נוהג בים שום שמהה, האם מותר לו לישא אשה במועד? כיון דעיקר העשם דאין מוצרין שמהה בשמחה כדי שיהא לבו פנוי לשמהה של וי"ט, כח"ס ההוספות שם בה"מ לפי עיי"ש.

א"א ע"כ הוא פשוט, דאין משגיחין אמתו על דעתו ורעונו הפרטי עגד דעת ורעון תורתו הקדושה, ומלות לאו להיגות ניתנו שכלנו הנשמי, והס רק כעול על אחרת, כח"ס רש"י במס' ר"ה דף כ"ה ע"ב עיי"ש, ולוא הבין החפשי הדבלית האחימי היה מקיים מנות שמחת וי"ט כתיבא, ושיך שפיר גם לדידים ח"ן מערבין שמהה בשמהה, וכמו כן בנידון דידן, אף שחי עמה קודם הנשואין כח"ס ואשה, באיסור, בלא חופה וקדושין, מ"מ לא ליייר שבצתשובה ודולה כעת לחזור